

Karibian merellä kauan, kauan sitten

Milja Luomala

- Jaakko Puujalka oli 1600-luvulla elänyt Karibianmerellä ryöstellyt merirosvo. Hän ryösteli enimmäkseen kauppalaivoja, mutta on olemassa myös useita tarinoita hänen käyneen myös satamissa. Hän piilotti kaikki ryöstösaaliinsa joiden arvioidaan olevan noin 50 miljoonan dollarin arvoiset. Monet ovat yrittäneet aarretta etsiä, mutta kukaan ei ole sitä vielä löytänyt...

- Mitä sinä oikein mumiset Johanna? Sofia ihmettelee.

Johanna havahtuu ja vastaa:

- Öh, luen vain läpi esseetäni. En edes huomannut lukevani ääneen.

- Mistä sinä oikein kirjoitat? Pöydän toisella puolella istuva Nadja kysyi.

- Jaakko Puujalasta. Kukaan ei ole löytänyt hänen aarrettaan.

- Oi, olisi kyllä upeaa löytää se. Voisin ostaa paljon uusia vaatteita ja meikkiä! Sofia unelmoi.

- Haha, jatka vain unelmoimista, miten me muka sen löytäisimme? Johanna naurahtaa.

Brrrrriinnngggg!

- Ah, vihdoinkin viikonloppu! Tätä olen odottanut maanantaiaamusta asti! Sofia huudahti.

- Mitä te aiotte tehdä viikonloppuna? Minä olen menossa setäni luokse, koska vanhempani ovat risteilyllä, Johanna sanoi.

- Hei, voidaanko minä ja Sofia tulla myös?

- Upea idea, olen ihan varma että setääni ei haittaa, hän on tosi kiva tyyppi!

Matkalla Johanna kertoo Marko-setänsä olevan keksijä. Hän ei ole vielä keksinyt mitään suurta, mutta hän jatkaa yrittämistä.

Myöhemmin tytöt astuvat sisään vaaleansiniseen, melko suureen taloon ja tapaavat vaaleahiuksisen, silmälasipäisen, noin 40 vuotiaan mukavan miehen. Nadja tervehtii:

- Hyvää päivää herra Lehto, toivottavasti teille on okei että minä ja Sofia tulemme myös kylään?

- Totta kai saatte tulla, Johannan ystävät ovat minunkin ystäviäni! Ja sano Marko vain!

- Johanna kertoi että olet keksijä, voisitko näyttää joitakin keksintöjäsi? Sofia sanoo innokkaasti.

- Mielelläni, seuratkaa vain perässä!

Marko johdattaa tytöt yläkertaan, jossa on suuri huone täynnä toinen toistaan kummallisempia kapistuksia.

- Tässä on supernopea kananmunankeitin!

- Jännää, miten se toimii? Sofia kysyy.

- Se lähettää supertehokkaita lämpöpulsseja mikä saa munan kypsymään viidessätoista sekunnissa!

- Mikä tuo oikein on? Nadja ihmettelee ja osoittaa noin tulitikkurasian kokoista oranssia esinettä sivupöydällä.

- Siinä on yksi uusimmista keksinnöistäni, hienosäätöä vaille valmis sellainen. Ette varmaan usko tätä, mutta se on tasku-aikakone!

- Wow, miten se toimii? Johanna melkein kiljuu.

- No tähän asetetaan aika, tähän paikka, ja sitten muutama lisävalintakin löytyy. Olen aika ylpeä siitä.

- Saadaanko me kokeilla sitä?! Sofia kiljuu.

- Ette missään tapauksessa, se on liian vaarallista!

Kaikki hiljenevät hetkeksi, kunnes Marko hymyilee ja huudahtaa:

- No niin, kuka haluaa lätyjä?

- Minä! Huutavat kaikki kolme tyttöä yhteen ääneen.

1. 13-15

Illalla kun tytöt ovat menossa nukkumaan, Nadja sanoo:

- Sain aika hullun idean. Mitä jos me käyttäisimme Markon aikakonetta ja matkustaisimme Jaakko Puujalan aikaan ja selvittäisimme mihin hän piilotti aarteensa?
- Tosi makee idea, mitä me vielä odotamme? Sofia innostuu.
- Ei missään tapauksessa! Ettekö kuulleet kun Marko sanoi että se on liian vaarallista?! Johanna huudahtaa.
- Älä viitsi olla tuollainen pelkuri Johanna! Sofia sanoo ärsyyntyneesti.
- Enkä ole pelkuri! Mutta kuten Nadja jo sanoi, idea on kyllä melko hullu!
- Johanna, tässä olisi mahdollisuus elämämme suurimpaan seikkailuun! Eikö sinua yhtään innosta ajatus siitä?
- No tämä on kyllä enemmänkin mahdollisuus elämämme viimeiseen seikkailuun! Mitä vain voi tapahtua!

Nadja, joka oli ollut hetken hiljaa sanoo varovasti:

- Jos löytäisimme aarteen meillä olisi varaa matkustaa Ranskaan, mistä olemme aina unelmoineet.
  - Viis matkasta, meillä olisi varaa vaikka muuttaa sinne! Sofia jatkaa.
- Johanna avaa suunsa vastataksaan, mutta sulkee sen nopeasti. Hän miettii hetken ennen ennen kuin sanoo:
- Kylläpä minä olen hullut ystävät valinnut. Mennään!
- Sofia ja Nadja varmasti kiljuisivat ilosta, jos heidän ei tarvitsisi varoa herättämästä Markoa. Sen sijaan kaikki kolme hymyilevät ja halaavat.

Ensin he varmistavat että Marko varmasti nukkuu, jonka jälkeen he hiipivät yläkertaan. Johanna ottaa aikakoneen ja asettaa ajan ja paikan.

- Ahaa, tähän voi myös lisäksi asettaa että saa automaattisesti sen ajan vaatteet! Johanna kuiskaa.

Tytöt ottavat toisiaan käsistä kiinni, ja Johanna painaa käynnistysnappulaa.

He tipahtavat laivalle.

- Tunkeilijoita! He kuulevat möreän miesäänän huutavan.
- Kun tytöt tokenevat iskusta he huomaavat että heitä piirittävät noin kymmenen isoa miestä miekat sojossa.
- Keitä te olette ja mitä teette Jaakko Puujalan laivalla?! Yksi miehistä huutaa.
  - Me, öhm... Johanna aloittaa.
  - Vai vei kissa kielesi? Viedään ne kapteenille! Toinen huutaa.
- Yksi merirosvoista johdattaa tytöt kapteenin hytille ja tulee itsekin mukaan sisään.
- Keitäs nämä ovat?! Jaakko Puujalka karjuu.
  - Tunkeilijoita kapteeni! Sisään tullut mies vastaa
  - Alkakaapas selittää! Mitä teette laivallani?!

Tytöt katsovat toisiinsa ja Johanna ottaa puheenvuoron:

- Herra Puujalka, minä ja ystäväni ihailemme teitä suuresti. Halusimme niin kovasti tavata teidät joten seurassimme teitä veneellämme ja kiipesimme kyytiin tilaisuuden tullen.
- Jaahas, jaahas. Puujalka murahtaa.

Johanna lisää nopeasti:

- Voisimme tehdä töitä teille. Ilmaiseksi!
- Puujalka silmäilee tyttöjä hetken ennen kuin murahtaa:
- Olettehan te aikamoisia ruipeloita, mutta kuka muka sanoo ei ilmaiselle työvoimalle? Hän kääntää katseensa merirosvoa kohti ja sanoo:
  - Laita nämä ruipelot kuuraamaan kantta!
  - Kyllä kapteeni!

Tytöt juttelevat kantta kuuratessaan:

- Tämä vaatekokonaisuuteni on kyllä ihana! Täydet tyylipisteet setäsi keksinnölle! Sofia naurahtaa.
- Keksinnöstä puheen ollen, onhan se tallessa? Nadja kysyy.

1. 13-15

- Joo on, se on taskussani. Johanna vastaa.
- Pitääköhän meidän odottaa kauan ennen kuin saamme tietää missä aarre on? Sofia miettii.
- En kyllä tiedä, saa nähdä. Johanna vastaa.

Tyttöjen onneksi, laiva pysähtyy jo samana iltana trooppisen saaren lähistölle.

- Puujalka on varmasti piilottanut aarteensa tänne! Johanna kuiskaa.

Yhtäkkiä he kuulevat Puujalan huutavan:

- Hei ruipelot, tulkaapas tänne!

Tytöt menevät keskikannelle ja Johanna kysyy:

- Niin, herra Puujalka?
- Laivalla ei pääse lähemmäs rantaa, joten pitää mennä soutuveneellä. Te soudatte, saatte samalla vähän treenata noita teidän ruipelo käsivarsianne!

Koko miehistö röhähtää nauruun.

- Kyllä herra Puujalka! Johanna vastaa.

Rannalle päästyään Puujalka käskee tyttöjä odottamaan veneen luona, jotta hän kävisi viemässä arkun. Tytöt nyökkäävät ja jäävät odottamaan, mutta juuri kun Puujalka katoaa näkyvistä, Tytöt juoksevat perään.

He seuraavat Puujalkaa syvemmälle viidaksoon. Kun he ovat vaeltaneet noin 5 minuuttia, mikä saattaa kuulostaa vähältä, mutta maasto viidakossa ei ole mikään helpoin, Sofia sanoo:

- Ääh, eikö voitaisi olla jo perillä?

Johanna kääntyy katsomaan Sofiaa ja sanoo:

- Älä sinä siinä valita, en minä päättä mihin merirosvot aarteensa piilottavat!

Sitten hän kääntää taas katseensa eteenpäin, mutta sitten hän huomaa että Puujalka on kadonnut!

- Täydellistä! Johanna ärähtää. Kiitos vain Sofia!
- Älä minua syytä!
- Rauhoittukaa, ei riitely mitään auta! Nadja huudahtaa.
- Olet oikeassa, Johanna huokaisee.

Johanna kääntyy vielä katsomaan jos Puujalkaa näkyisi. Hänen odotuksensa eivät olleet kovin korkealla, joten siksi hän hämmästynee kun Puujalka tulee taas näkyviin.

- Hän tuli ulos tuolta kalliosta! Hän tulee tänne päin! Piiloutukaa!

He piiloutuvat suuren kiven taakse kun Puujalka kävelee vihellelleen ohi tyhjää arkkua heilutellen.

Kun Puujalka oli mennyt riittävän kauas ohi, tytöt juoksevat kallion luo.

- Taidat olla aika väsynyt Johanna! Miten hän muka tulisi ulos kalliosta?

Sofia nostaa kätensä nojatakseen kallioon, mutta hän kaatuukin sivulle!

- Se on luola! Nadja huudahtaa.
- Se on peitetty roikkuvilla kasveilla! Ovelaa! Johanna hihkuu.
- Jippii. Minä löysin sen. Auta. Sofia naurahtaa.

He ryntäävät sisään, ja siellä heitä odottaa uskomaton näky. Luola täynnä kultakolikoita, koruja ja jalokiviä. Tytöt seisovat hetken täysin sanattomina. Lopulta Nadja kysyy:

- Mitä nyt?
- En tiedä. Ette antaneet minulle paljoa aikaa suunnitella ennen kuin lähdimme. Johanna sanoo.
- Voimme vaikka ensin täyttää taskumme! Sofia huutaa.

Koska kenelläkään ei ollut parempaakaan ideaa, näin he tekivät.

Kun he olivat valmiita, he kävelivät ulos. Mutta siellä heitä odotti yllätys. Jaakko Puujalka juoksi suoraan heitä päin miekka heiluen.

- Senkin petturit! Hän karjui.
- Juoskaa! Johanna kiljui.

Puujalka oli onneksi melko hidas juoksija, mutta täydet taskut hidastivat tyttöjäkin.

- Meidän on pakko tyhjentää taskumme! Nadja kiljui.

Aarteet lensivät ulos taskuista ja samalla Johanna otti toisesta taskusta aikakoneen ja yritti juostessaan asettaa kotiaikaa ja -paikkaa.

- Nadja! Sofia! Ottakaa minua kädestä kiinni!

Johanna painoi nappia.

Tytöt heräävät Markon luona.

- Oliko se vain uni? Sofia kysyy.

- Siinä tapauksessa näimme samaa unta. Johanna sanoo.

- Ei se ollut unta. Katsokaa mitä löysin yöpuvun taskustani!

Nadja kohottaa esiin pingispallon kokoisen smaragdin.

Hetken hiljaisuuden jälkeen Johanna sanoo:

- Upein matkamuisto koskaan.

- Harmi että jäimme paitsi muusta aarteesta. Ja Ranskasta. Sofia tokaisee.

Johanna hymyilee ja vastaa:

- Ei se haittaa. Minulla on tässä vieressäni kaksi maailman arvokkainta aarretta, parhaat ystäväni. Ja kyllä me sinne Ranskaankin joskus pääsemme!